

Deel 1
Hoofdstuk 1.1
Ivo

“Iemand die de fundamente van zijn macht niet van tevoren legt, zou dat met grote persoonlijke inzet ook achteraf nog kunnen doen, ook al gaat dit laatste gepaard met moeilijkheden voor de bouwmeester en gevaren voor het bouwwerk.”

Niccolò Machiavelli, *De vorst*

Na een paar jaar wisten de meeste leerlingen al niet meer waarom het schoolplein “Meester Ivoplantsoen” heette. Die naam stond op een quasi officieel straatnaambordje dat op de grote boom op het schoolplein was geschroefd. De eerste tijd na de tragische gebeurtenissen wist iedereen nog wat er was gebeurd. Vooral de leerlingen die bij Ivo in de klas hadden gezeten en de kinderen die zich erop hadden verheugd hem als meester te krijgen, maar die dat nooit zouden meemaken. Als nieuwe leerkrachten – er was na alles wat zich had afgespeeld een groot verloop geweest – vroegen wie die Ivo eigenlijk was, werden ze in een paar gefluisterde zinnen op de hoogte gebracht. Het onderwerp werd zo veel mogelijk gemeden; sommige collega’s waren erbij betrokken geweest en droegen nog steeds de emotionele littekens. Daarom deed niemand het voorstel om het bordje op de robuuste plataan eens schoon te maken en

meester Ivo's naam weer van achter de groene aanslag tevoorschijn te laten komen.

Achteraf gezien had Ivo het anders kunnen aanpakken. Natuurlijk. Als hij voor mandarijnen had gekozen, was er geen enkel probleem geweest. Hij had ook een andere dag kunnen kiezen om kiwi's aan de kinderen te geven. De agendaloze vrijdag was niet handig geweest om de kinderen te zeggen dat ze maandag iets bij zich moesten hebben, dus was de helft van de groep zonder lepel op school gekomen. Maar lag de oorzaak van de storm die was opgestoken niet ergens anders? Waren al die mails van ouders eigenlijk geen symptoom dat duidelijk maakte dat ze hem geen goede leraar vonden? Achteraf gezien had hij er misschien voor moeten zorgen dat hij bondgenoten had onder zijn collega's. Nu stonden Marjoke, Siska en Els instemmend knikkend met de kritische moeders op het schoolplein te praten. Af en toe wierpen ze een blik op zijn raam.

Konden ze hem aan zijn bureau zien zitten, tussen alle op het glas geplakte tekeningen en uitgeknipte konijnen en beertjes door? Hij was net langs ze gelopen en hij had Els horen zeggen: '...niet zo heel erg, maar het is gewoon niet zo handig.'

'Precies,' had de moeder – van Jesse of Roos? – met wie Els stond te praten gezegd, 'bij jou was dit niet gebeurd.'

‘Nou ja, ik sta dan ook al een paar jaartjes voor de klas,’ had hij Els horen antwoorden. Ja, sinds Napoleon, had hij willen zeggen. Hij had zijn mond maar gehouden. Hij keek verder in zijn berichten. Het volgende nog ongelezen bericht had als onderwerp “*Teleurstelling*”. Na veertien mails met onderwerpen als “*Fruit*”, “*Jammer!!!*” en “*Moest dat nou echt zo?*” wist hij wel waar deze mail over zou gaan. En inderdaad: “Beste Ivo, afgelopen maandag kwam Tycho helemaal overstuur ...